

Af Naturbarnet fra Samsø var der bleven en i Optræden og Tale mønstergyldig ung Hovedstadsdame, der i enhver Henseende vidste, hvad der passede sig. Den lille Havfru-Unge fra „Grønnevandet“ kunde i det højeste spores i et vist skyggeagtigt Spil paa Bunden af de gyldenbrune Øjne og i denne fortrolige Udtryksmaade, der gjorde hende saa indtagende i Samtale men ogsaa saa farlig for Mænd, der ikke kendte hende.

Allerede ved dette første Møde spurgte hun ham tilraads om forskellige Ting, talte ogsaa en Del om sin Far og bekendte aabenhjertig, at hun ikke interesserede sig for Politik og ikke kunde begribe, hvor nogen vilde være Minister. Hun havde ofte set sin Far komme forpint hjem fra Rigsdagsmøder og Statsraadsforhandlinger og følte sig overbevist om, at det var de mange Ærgrelser, han havde haft, der saa tidlig lagde ham i Graven.

Ogsaa efter Bordet blev de i nogen Tid siddende sammen i fortrolig Samtale, indtil Jyttes Mor kom derhen og bad hende huske paa, at der var andre Venner tilstede, som gerne vilde hilse paa hende.

De Dage, der nu fulgte, stod siden for hans Erindring som henlevet i en gylden Taage. Han, som tidligere blev lidt forelsket i enhver smuk Dame, han saae, følte sig for første Gang som Offer for den mystiske Magt, der filtrer to Menneskers Livs- traade i hinanden og fuldbyrder deres Skæbne. Skønt han netop stod i Begreb med at drage ud paa sin store Studierejse og hans Venner allerede havde gjort Afskedsgilder for ham, opsatte han Rejsen fra Uge til Uge for at kunne træffe sammen med Jytte Abildgaard, og en Dag kom det ogsaa til en Erklæring.

Det var ude paa Langelinje. En Solskinsdag i April med store, hvide Skyer i Drift ud over Sundet. Han havde været saa straalende sikker paa hendes Ja, at han først ikke vilde tro det, da hun med en uigennemtrængelig Mine bad om Betænknings- tid.

Han havde godt vidst, at der var en anden Mand, som hun holdt af at tale med og paa sin frimodige Maade viste Tillid. Det var Professor Ole Knudsen, den bekendte Historiker, hvem hun nylig havde lært personlig at kende i Rom. Men Manden var 60 Aar gammel og næsten blind, saa det var ikke faldet ham